

CIRKUSZI AKROBATIKA

Alaputatási és szakmódszertani periodika

34. Kártyajátékosok

Két bohóc bemegy a porondra. Az egyik két széket visz, a másik egy kis asztalkát. Az asztalka kb. 50x80 cm, és normális magasság. Mikor beérnek a porondra, körülnéznek, kikeresnek egy jó világos helyet, persze ezt játékkal hangsúlyozzák (a helykeresését), megállapodnak egy helyen, ahol is lerakják az asztalkát és a két széket. Leülnek a székekre egymással szemben, a zsebükből egy pakli magyar kártyát vesznek elő, és a legnagyobb nyugalommal, a kártya megkeverése után leosztják a kártyát, mint ahogyan a kártyások szokták (persze ez mind némajáték formájában történik). A kártyaosztás, illetve felvevés után bemondják egymásnak azokat a bizonyos jellegzetes bemondásokat, amit a kártyások szoktak mondani. A porondmester most jön be. Észreveszi a két kártyázót, odamegy hozzájuk, és mondja: „Maguk nem tudják, hogy a cirkuszporondon, és különösképpen az előadás alatt a kártyázás tilos? Azért is, mert a kártya, mondjuk, szépen kezdődik, utána összevesznek, és esetleg verekedés is lesz belőle”. A két bohóc egyszerre válaszol: „Micsoda? Porondmester úr, hogy mi veszekednénk? Az ki van zárva, hisz mi úgy szeretjük egymást, mintha testvérek lennénk” (az asztalon keresztül összecsókolóznak). Porondmester: „Jól van, nem bánom” (porondmester el). A két kártyás újra osztani kezd, mivel a porondmester összekeverte a kártyáikat, már egy kissé belehevülnek az osztásnál és a bemondásnál (pl. ultit játszanak). Egyik a másikat tromfolja, és hangoskodnak. Mindegyik okosabb akar lenni a másikinál (játék). Porondmester ismét visszajön: „Na mit mondtam? Ugye, hogy a játéknak veszekedés lesz a vége vagy verekedés?!” A két bohóc a legnagyobb nyugalommal válaszol: „Hová gondol, Porondmester úr? – Még hogy mi veszekedünk vagy verekedünk? Az ki van zárva! Hisz mi úgy szeretjük egymást, mintha testvérek lennénk!” Megint összecsókolóznak az asztal felett. Porondmester most már idegesebben megy el. A két bohóc újból kezdi a kártyázást. Most már dühösen kiabálva, mint a tipikus veszekedő kártyások. Olyannyira, hogy már az egyik rángatja is a másikat. Felugrálnak helyeikről, lökdösik egymást, újból vitatkoznak a kártyán. Majd egymásnak esnek, tépik egymás ruháját, úgy, hogy már a kabátjuk rongyokban lóg. Először a székekkel akarnak egymásnak menni, majd az egyik bohóc felkapja az asztal lapját (ami előre így van preparálva), és azzal a másikat fejbe veri. Az asztallap darabokra törik. A két bohóc tántorog, veszekszik. Most a porondmester ismét visszajön és mondja: „Nem megmondtam előre, hogy ez lesz a kártyázásnak a vége?! Előbb veszekedés, utána verekedés! Hogy néznek maguk ki?” – és leveszi az egyik bohócról az asztallapot, ami mintegy képráma lóg a bohóc nyakában. A két bohóc kórusban mondja: „Porondmester úr, maga téved, mi nem veszekszünk, és nem is verekszünk. Hisz mi úgy szeretjük egymást, mintha testvérek volnánk”. Az egyik bohóc, akinek az asztallap volt a nyakán, ezt már támolyogva mondja, az összecsókolózás után az első bohóc egy kissé leguggol, és a fejbevert bohóc rádől annak a vállára, az felemeli őt, és úgy viszi ki a porondról.

Instrukció: A letéphető ruhát úgy oldjuk meg, hogy a kabát hátul a varrásnál csak össze van fércelve, úgyszintén a kabátujjak is. Így a dulakodásban könnyű ezt leszakítani, az asztallap egy keretben lécekből van összeállítva, amivel, ha fejbeverik egymást, az széjjelesik. Hogy az előre, illetve a levegőbe emelésnél ne essen széjjel, ragasztópapírral összeragaszthatjuk. Ebben a jelenetben nagyon sok játék adódik, persze egyéni felfogás szerint.

megjelenik minden negyedévben